

LAKASTUNUT KUKKA

En ollut uskoa silmiäni. Kuka tämä edessäni oleva upea nuori nainen oli? Näytin lähes aikuiselta hunajaisissa kiharretuissa hiuksissani, ja upeassa päättäjäistansseihin tarkoitettussa mekossani.

Mekko oli kaunista, purppuranpunaista, hienoista silkkiä, joka laskeutui kauniisti pitkiä säariäni pitkin. Siellä täällä oli myös sifongista ja hennosta pitsistä tehtyjä kauniita yksityiskohtia.

Pyörähtelin ihastuksissani peilin edessä jokaista yksityiskohtaa ihailen. Näytin niin kokeneelta, itsevarmalta nuorelta naiselta, vaikka todellisuudessa myllertävät tunteeni sanoivat muuta. Kerrankin olin tyytyväinen itseeni.

Olin niin syventynyt haaveisiini, etten edes kuullut koviakokeneen oveni narisevaa kolahdusta. Mielessäni pyöri vain ajatus kauniista eläväisestä nuoresta, jonka silmistä suorastaan säteili seikkailunhalu, ja toive kokea ja oppia.

"Täällähän se enkelini unelmoi ", kuului takaani tuttu, ilahduttava kiljaisu. Ei sillä lailla ilahduttava, sillä säikähdin silmittömästi kiljaisun saattelemana.

"Jessica!" kiljaisin säikähdyksestä toivuttuani, ja ryntäsin puolijuoksua parhaan ystäväni kaulaan.

"Ihana nähdä sua Kalya! " sanoi Jessica mantelinruskeat silmät kiiluen, ottaen minuun samalla sen verran etäisyyttä, että näki kasvoni.

"Voi Kalya, sä oot niin kaunis!" Jessica sanoi ja tarttui kiinni poskistani tiirailen koko kokonaisuuttani. "En voi uskoa, että joskus vielä haukuin sua epäsikiöksi."

Kömmin ulko-ovesta sisään mekkoni helmaa kömpelösti nostellen. Poskeni punoittivat innostuksesta mahtavan illan jäljiltä.

Kaikki oli hyvin, ehkä liiankin hyvin. Mielessäni myllertävien ajatusten ja hurjien mahdollisuuksien sekä värikkäiden toiveiden kannalta löi päänikin tyhjää, ja oloni oli jokseenkin tokkurainen.

Potkaisin kiiltävät syvänmustat korkokengät jaloistani, ja tanssahtelin kertomaan äidilleni illan häikäisevistä tapahtumista sekä uudesta ihastuksesta.

Aukaisin suuni keittiöön astuttuani, mutta suljin sen samantien äitini nähdessäni. Äiti istui epätavalliseen tapaan pöydän vasemmassa nurkassa, eikä oikealla kuten yleensä. Hän piti tärkeässä kädessään vanhaa matkapuhelinta, ja tuijotti tyhjyyteen mitään sanomatta.

"Ä-äiti...?" kysyin hiirenhiljaa pahaa aavistaen. Jouduin toistamaan saman, sillä vastausta eikä merkkiä olemassaoloni tiedosta tapahtunut.

Toisen epätoivoisen yrityksen jälkeen kävelin varovaisesti äitini luokse, ja napsautin häntä kepeästi olkapäähän. Silloin hän vasta kohdisti surkeat kasvonsa minuun päin samalla säpsähtäen niin, että puhelin kirposi kuluneelle pöydälle.

Äitini oli kuin juuriltaan

Aada Ypyä

revitty kukka, joka ei liiemmin kuullut, mutta tunsi kyllä. Hänen kasvonsakin olivat pelokkaan väsyneet, ja näytti siltä että hän voisi minä hetkenä hyvänsä päästää ilmoilleen vuolaat, surun ja epätoivon sekaiset kyyneleet.

Äidin ilmeen nähtyäni sain vasta puhekykyni takaisin.

"Mitä on tapahtunut?" kysyin hiirenhiljaa ääni heikosti väristen. Oikeasti, en kyllä edes olisi halunnut tietää.

"Vanessa. Hän ei voi kovin hyvin." äiti vihdoin

kuiskasi.

Ei! Tämä ei voinut olla totta! Miksi juuri nyt, kun kaiken piti olla hyvin.

Pyörin ympäri pientä, muutaman huonekalun omistavaa huonettani. Olin ikäänkuin kyvytön. Toisaalta halusin repiä hiukset päästäni. Repiä tanssiaismekkonni riekaleiksi. Toinen puoli minussa käski luovuttaa. Heittäytyä sängylle ja itkeä itseni kuiviin.

En

kuitenkaan itkenyt. En vajonnut heikosti maahan epätoivoon vaipuen. En sulkenut maailmaa ja elämääni vaipuen masennukseen niinkuin isäni menehdyttyä. Nyt päätin olla vahva, ja selviytyä kaikesta vähemmän itsetuhoisella tavalla.

Samaan aikaan kummitätini Vanessa, rakkain- ja lähestulkoon ainut sukulaiseni, hyvä ystäväni ja kuuntelijani, teki tällä hetkellä syöpöosastolla kuolemaa. Toki olin tietoinen hänen voinnistaan, mutta ennusteet olivat olleet erittäin hyvät. Vanessan tila oli yhtäkkiä romahtanut yllättävästi. Kaiken oli kruunannut voimakas keuhkokuume. Herääminen seuraavaan aamuun oli kutakuinkin yksi prosentti. Ei hyvä. Ei ollenkaan.

Vanessa oli minulle kuin toinen äiti. Ilman häntä en todennäköisesti olisi selvinnyt isäni kuolemasta. Hän oli aina saanut elämääni pienehkön kipinän. Etten vain luovuttaisi. Ei ole oikein, ettei niin hyvä ihminen antsaitsisi elää.

Revin melkein väkivalloin ennen upean mekon päältäni. Pakkopaita, siksi minä sitä kuvailisin. Vedin päälleni tuolin selkänojalla makaavat farkut ja belieber-fanipaidan. Hymähdin heikosti muistaessa, että Vanessa oli ostanut sen minulle vuosia sitten tuliaiseksi kanarialta. Tässä sitä taas oltiin. Menossa katsomaan yhtä tärkeimmistä ihmisistä viimeistä kertaa.

Kun astuin ulos

huoneestani, minut ympäröi kaamea déjà vu -tunne viiden vuoden takaa. Tosin silloin kuolemaa teki isä, ei Vanessa.

Hiljaisuus ja surumielinen, masentava tunnelma sai minut tuntemaan itseni voimattomaksi ja turhautuneeksi. Oli kuitenkin joku vielä surkeampi, joku joka tarvitsi apua ja olkapäätä johon itkeä minuakin enemmän. Kompuroin sumuisesti eteiseen, jossa äitini nyyhkytti sydäntämurskaavasti pää seinää vasten. Onko mitään hirveämpää kuin nähdä oma äiti niin surullisena? Tietenkin ainoan siskon menettäminen satuttaa.

Puristin hellästi äitini luisevaa

olkapäätä kertoakseni hänelle olevani valmis lähtemään. Ajamaan tutulle, henkiä pelastaneelle, mutta myös pettymyksiä kokeneelle sairaalalle.

"Tännepäin!" reipas sairaanhoitaja viittilöi meille valkoista, suurta numeroa koristavaa ovea osoittaen. Hän aukaisi oven lukosta, ja loi meihin vielä myötätuntoisen katseen.

Kävelin

Aada Ypyä

naurettavan määrätietoisesti sisään hoituhuoneeseen. Sieluni kuitenkin oli jotain ihan muuta kuin määrätietoinen. Sisuksia kalvava pelko kouristi ikävästi vatsaani. Pelko tunteesta. Tunteesta nimeltään läheisen menettäminen. Toiselta nimeltä ikävä. Sitä kipua, menettämisen kipua ei mikään fyysinen kipu voita.

Laitoin silmäni sirilleen, lähes kiinni. Melkein nauroin itselleni. En taaskaan samaistunut sanontaan: "Totuutta on katsottava silmiin." Hiljaa kuin aave, kävelin tätini hoitovuoteen eteen, ja istuin kuin transsissa äitini viereen.

Pikkuhiljaa aukaisin varovasti silmäni ilmaa niellen. En tiennyt mitä näkisin, mutta ei sen ennustaminen kovin vaikeaa ollut.

Edessäni, hieman alempana makasi niin säälittävän näköinen pieni olento. Vanessa oli kalmankalpea. Hänen ennen niin kuulas ja sileä ihonsa oli nyt uurtunut ja kuiva. Silmätkään eivät enää olleet kirkkaan merensiniset, vaan ne muistuttivat pikemminkin saastunutta, kurjaa lätäkköä. Niin tyhjä ja sumuiset ne olivat. Vanessa oli myös ollut kuuluisa upeista hiuksistaan. Nekin näyttivät nyt elottomilta, kiillottomilta ja takkuisilta.

olisin edes tunnistanut Vanessaa ilman tuttua, pienehköä hymynyrytystä. Se oli kuin pieni kipinä Vanessan surkeilla kasvoilla.

tärisivät käteni Vanessan omien lomaan katkonaisesti hengittäen. Hän kohdisti tyhjä silmänsä harhailevasti minuun. Ei, ei minuun, vaan äitiini. Ikuisuudelta tuntuva ajan he katsoivat toisiaan. Äänettömien hyvästien jälkeen Vanessan silmät harhailivat huoneessa etsien jotain. Sumuiset silmät vaelsivat ylitseni nopeasti palaten. Nyt Vanessa katsoi minua, tuijotti silmillään suoraa omiini.

"Oj, enkelini. Tulitko hakemaan minut?" näiden hitaiden, antautuvien sanojen jälkeen tunsin yhden huoneessa olevan henkilön elämän valuvan kohti loppuaan. Tämä neito oli kuin kukka, joka syksyn tullen lakastuu kuivuen pois. Kukka, josta en olisi halunnut päästää irti. Kukka, joka minulta riistettiin ennen kuin olisin kyennyt sitä parantamaan. Hymyilin Vanessalle kannustavasti, hän ei olisi kauaa yksin. Nyt oli hänen aikansa levätä.

Miksi en itkenyt? Miksi?

Oloni oli kuin autonalle jääneellä kissalla. Asia jota nyt olisi niin kovasti toivonut, oli itkeminen ja lattialla kiemurtelu. Miksi tunteeni kasaantuivat näin? Miksi ne olivat jumissa eivätkä suostuneet purkautumaan? Olin viimeiset yksitoista raastavaa tuntia maannut sängyssäni vain ajatellen. Ajatuksistani ei tosin ottanut mitään selvää.

Kuulin vaimeita nyyhkäisyjä oveni ulkopuolelta. Kohta ovi avautui ja rajusti itkevä äitini astui lohtua hakien huoneeseeni. "Kalya, olen niin pahoillani, " hän ehti parahtaa. Puristin äitini tiukkaan halaukseen. Huomasin yhden ajatuksen eroavan koko muusta sotkusta - en ole yksin. Tunsin ensimmäisen kyneleen poskellani.

Tästä me selviämme, yhdessä.

Aada Ypyä (2000.13.11)

Spaljevägen 9

19736 Bro

Aada Ypyä

+358 50 559 7776